

קמא א מ"י פ"ו מהל'
גביה ה"י ע סמג
ע"ש על טו"ש"ע ח"מ סי'
שנח טע"י יב'
קמא ב מ"י ע טור
ש"ע ע"ש טע"י יא'
קמא ב מ"י ע טו"ש"ע
ע"ש טע"י יב'
ק"ג ד טו"ש"ע א"ח סי' יא
טע"י יא'

מוסף רש"י

קצרא שמייה קליה ק'
שחם נלשון ישמעאל והס'
טכסין, שמעתי אמרתי על
שם שמקלן נבני אמר
כשדוקין אותן כנגליון
נמיס, שקדין סרוליו"ה,
והיע דמתרגמין עין רוגל
(ש"צ ח) ע"ש דקלרא
(תענית כ"ט).
הדרן עלך מסכת ב"ק

ולא יטיל בו יותר מג' חובין. דרך הסורקים לתת לולאות של טוי
במחט לאורכו של בגד שמתחו צהן כשהוא נסרק ומזבזבו במקלות
וכשנגמר וזולטין אותו מקום הלולאות שנמתח שם משוה אותן
ונוטל אותן הקצועים לעלמנו כדלמך לקמן ואשמעינן תנא שלא
יתפרס לאותן לולאות צחוקה כדי
שלא יוכל למתוח יותר מדלי אלא
ג' חובין יפינין צלע"ז ג' תפירות
במחט: ומשויהו. מקום הצלעות
שנמתח שם נוטל במקפריס: אפילו
עד עפ"ה. ליתול ממנו לזעזעו רחבות
טפח: אלו"י. גסין שניס: גלימא.
טלית העשויה לכל יום וכשהוא
סורק לשמיו נוטה ליקרע מהר:
סרבלא. עשו לכבד ולגוי וכשהוא
סורק לשמיו נחה יותר: גלימא
משויהו לארכו. כפרישית לעיל:
המיונה. אינו נראה אלא שני ראשיה
התלוין לך משוה לרחבה צ' ראשיה
התלוין: ה"ג אמטוי ואסויי חד או
דלמא אמטוי ואסויי פרי. מנהג
תופר אומן להוליד ולהציא המחט
צבג קודם שימשוך כל החוט וקא
מצעיא ליה הנך ג' חובין דקמני מי
חשיבא הולכה והוצאה חד דהו
לבו ג' הולכות וג' הוצאות א"ד
הולכה והוצאה תרי חשיב: להו:
אירין. דרך הגרדי לניח אמר בקנה
של ערב כדי שלא יאח הערב מן
הקנה לנאן ולנאן והוא של צע"ב:
גירין. לזשי"ן: פקעיות. לזשי"ל:
פונקלין. טריימ"ש שעושין ליריעות
הנארגות מעומד ואין עושין להו קנה
כדרך הגרדין: צבג מנומר. כלומר
אפילו מנומר בצבעים הרבה אע"פ
שרגלים לדבר שגנב האמר מן צגדים
שארז לוקחין מהן דקניניהו צשיני:
טווי (ו) אריג. והיינו אירין דלמךן לא
יקח אס טלאין) הגרדי לוקחין דקניניהו
צשיני: ארוג מצעי. הא הי"ל טווי
קודם לאריג: פיקי. שרשרות שרימ"ש
דלא טוואן קודם לכן: אוסות.
כשמציאין לו צבג ללכוד חומך ממנו
מעט לפני בעליו לידע אס יקלוט
את הצבג ופעמים שמעכבו אלו
ושכחו בעלים: דוגמאות. שמציאין
לו הצעלים אמר ללכוד ומציא עמו
מעט אמר ללכוד ואומר כזה צבג
לי: סלושי למר. שחלש מן הגמדי
האמר מעט מעט: אכל לוקחין
ממנו צבג ללכוד. דבגד שלם
לא ננב ואי נמי ננבו קנייה צשיני:
טווי ונבגדים. והנך דוגמאות

שטוואן או עשה מהן צגדים לוקחין: השפא טווי שקלין צגדים
מצעיא. הא אין צגדים אלא"כ טוואן: נמטי. לצדין פליטר"ש
צלע"ז ואין שם טווי: הקלוטין. רוניור"ש צלע"ז שמקצט מן העור
סביב: והסלוטין. אמר התלם מן העור: אמר העולה מן שטף
המים שלו. דדבר מועט הוא
ואפקורי מפקר ליה: קלרא שמיס
וקלרא שקיל ליה. הכונס נקרא
קלרי צלשון ארמי וקלרא שהוא
מקלר מן הצבג איהו שקיל ליה ודמיה
הוא: בכל עולין למנין סבלה. אותן
שלה חובין אס לא קלרן הכונס עולין
למדת מלא קשר גודל שרירך להרחיק
אח תכלת של זליט משפת הצבג
במסכת מנחות (דף מ"ג). קפיד
עליהו. וטולין: מלא המחט. מלא
אורך המחט: ומוץ למחט. שלל זמן
שאין מן החוט אלא מלא המחט
מזומאס אין יכול לתמוכו צבגד:
צבדייתא גרסינן ומטליה שפיא
פתוסה מג' על ג': לסיכסא. חבין
שפירשנו למעלה: פתוסה מלאן למאי
חוי. הא אין יכול להפוך המחט
ולתמוכו: מגירה. שיר"ה צלע"ז וספין
הוא שט צו פגימות הרבה וקולצת
מהר: הנפסק במגירה. פסקי עזיס
שהען ארוך ופוסקו: מקדח. טריידי"א
והיולא משס דק כעפר: רהיטני.
פלייני"א: והנגרר במגירה. דק דק
שהיא משרת צמקוס חתך דק כעפר:
חד הוא דאיכא. ורמתי היא ומשרת
שפאי גסין: מסחסי אגניס. מרצע
אותן וממליק אותן: מפסגי אילנות.
כשיש צהן ענפים יותר מדלי קולץ
אחת מצינתיס והיינו פסיקו לשון
דילוג והרמזה: ניקוף שיך צהיגא
כמו וקף סבי היער צבאל (ישעיה
י: היגא. סנה: ומנכסי זרעיס.
נוטליס ירקות מציניהס: ועודרי
ירקוס. כשהן מטופות יותר מדלי
נוטל אחת מצינתיס כדי שיהא מקוס
להרחיק ולהתפשט: חויו. שחט של
תבואה חטין ושעורין צעודן ירק:
מסא מחסיא. מקוס צהמות הוא
ולריכין למרעה טוב:

הדרן עלך הגזול בתרא
וסליקא לה מסכת בבא קמא
פחות נובאן חוי לסיכתא אלא אי אמרת מלא מחט וחויין למחט משהו פחות
מכאן למאי חוי אלא ש"מ מלא מחט וחויין למחט כמלא מחט שמוע מינה:
מה שהחריש כו': ורמינהי מה שהחריש מוציא במעצד והנפסק במגירה הרי
אלו של בעל הבית והיוצא מתחת מקדח ומתחת רהיטני והנגרר במגירה
הרי אלו של אמר רבא באתרא דתנא דירן איכא תרתי חציני לרבתי קרי לה כשיל ולזותרתי קרי לה מעצד
באתרא דתנא ברא חד הוא דאיכא וקרו לה מעצד: ואם היה עושה אצל כו': ת"ר מסתתי אבנים אין בהם
משום גזל מפסגי אילנות מפסגי גפנים מנכפי היגי מנכשי זרעים ועודרי ירקות בזמן שבעה"ב מקפיד עליהם יש
בהן משום גזל אין בעל הבית מקפיד עליהן הרי אלו שלו א"ר יהודה כשות וחויין אין בהם משום גזל
באתרא דקפדי יש בהן משום גזל אמר רבינא ומתא מחסיא אתרא דקפדי הוא:

הדרן עלך הגזול בתרא וסליקא לה מסכת בבא קמא

(6) (מנחות עו. מה סג.).
(7) ע"י רש"י תענית כ"ט:
ד"ה קלרין (א) כ"ס"א:
טוואן, (7) כ"ס"א: לתת,

הגהות הב"ח
(6) ג' טווי ובגדי"ס:
(3) שם וחויין למחט:
(2) רש"י ד"ה טווי ואריג
והני אירין דלמךן:

גליון הש"ס
ג' ולא יטיל יותר מן
שליש חובין מפירות רש"י
השע"י ח' נראה דהנכנס
כאן חוביס: שם אפסויי
ואתווי חד. ועיין זה
מנחות דף ע"ו ע"א ועיין
זה בירושלמי פ"ג דסוכה
הלכה ח' שם איבעיא
להו מלא מחט. עיין זה
חולין ד' ל"א ע"א:

לענין רש"י
יפינין (פרי"ן). חפריס.
ליציי"ן (ליציי"ש). ניריס.
לזשי"ל (לזשי"ל"ש).
פקעות (של חוט).
טריימי"ש (טריימי"ש).
חוט ערב שרימי"ש.
(טריימי"ש). גדילין (של
פשתן לא טווי). פליטר"ש
(פליטר"ש). (לך).
רהיטני"ש
(רהיטני"ש). חתיכות
(שנקטעו מהעור בשעת
עיבודו). שיר"ה
(שיר"ה). משור. טריידי"א
(טריידי"א). מקדח.
פלייני"א. מקצועה.